

КЛАЙВ БАРКЪР

КЪРВАВ СВИНСКИ БЛУС

Част 4 от „Кървави книги“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2012

chitanka.info

Можете да помиришете децата, преди да ги видите, да подушите застоялата им млада пот в коридорите със зарешетени прозорци, киселия им дъх, немитите им глави. И да чуете сподавените им заради правилата гласове.

Не тичай. Не викай. Не свири с уста. Не се бий.

Наричаха го Дом за временно задържане на непълнолетни закононарушители, но си беше жив затвор. Имаше ключалки, ключове и надзиратели. Либералните жестове бяха малко, нарядко и не можеха да скрият напълно истината; „Тетърдаун“ беше просто затвор с по-ласкаво наименование и обитателите му го знаеха.

Не че Редман хранеше никакви илюзии за бъдещите си ученици. Те не бяха стока и с основание бяха под ключ. Повечето от тях биха ви ограбили, още щом ви видят; биха ви осакатили, ако им хрумне, без да се замислят. Редман имаше зад гърба си достатъчно години полицейска служба, за да вярва в лъжите на социологията. Познаваше жертвите, познаваше и хлапетата. Те не бяха криворазбрани умствено изостанали деца — те бяха бързи, безскрупулни и аморални като бръснарските ножчета, които криеха под езиците си. Нямаха нужда от сантименталности, просто искаха да бъдат освободени.

— Добре дошли в „Тетърдаун“.

Жената Левъртън ли се казваше, Левърфол или...

— Аз съм доктор Левъртал.

Левъртал. Да. Коровата кучка, с която се бе запознал на...

— Запознахме се на интервюто.

— Да.

— Радваме се да ви видим, господин Редман.

— Нийл. Моля, наричайте ме Нийл.

— Стараем се да не употребяваме малки имена пред момчетата, защото започват да си мислят, че им е позволено да се ровят в личния ви живот. Предпочитам да използвате собствени имена само в извънработно време.

Не му каза своето. Сигурно имаше студено име. Ивон. Линда. Щеше да ѝ измисли нещо подходящо. Изглеждаше на петдесет, но навярно беше с десет години по-млада. Не носеше грим, а косата ѝ бе прибрана в толкова стегната опашка, че той се учуди как очите ѝ не са изхвъркнали.

— Уроците ви ще започнат вдругиден. Управителят ме помоли да ви посрещна в Дома от негово име и да го извиня, че не може да присъства лично. Имаме инвестиционни проблеми.

— Не е ли винаги така?

— За съжаление да. Страхувам се, че тук плуваме срещу течението; общото настроение в страната е много консервативно, когато става дума за ред и законност.

Какво се криеше зад тези деликатни думи? Пребий до смърт всяко хлапе, което е прекосило неправилно улицата? Да, навремето и той разсъждаваше така, но това беше погрешно, беше точно толкова лошо, колкото и прекалената сантименталност.

— Работата е там, че можем да загубим напълно „Тетърдаун“ — каза Левъртал, — което би било срамно. Знам, че не изглежда много като...

— Но е дом — засмя се той. Тя сякаш изобщо не чу шегата.

— Вие — продължи с по-твърд тон Левъртал — имате солиден (дали не каза съмнителен?) опит като полицаи. Надяваме се, че назначението ви ще бъде посрещнато добре от инвеститорите.

Значи такава била работата. Един невзрачен бивш полицаи, нает, за да се угоди на властите, за да се демонстрира дисциплина. В действителност те не го искаха. Искаха някой социолог, който да пише подробни доклади за ефекта на класовата система върху жестокостта сред тийнейджърите. Тя му съобщаваше спокойно, че е аутсайдер.

— Казах ви защо напуснах полицията.

— Да, споменахте ми. Напуснали сте поради непригодност.

— Просто не исках чиновническа работа, а те не ми позволяваха да върша това, в което съм добър. Някои от тях смятаха, че представлявам опасност за самия себе си.

Левъртал изглеждаше леко смутена от обяснението му. Тя също беше психолог; би трябвало да е заинтригувана от чутото — той споделяше личната си болка. Признаваше си всичко, за бога.

— Така че след двадесет и четири години се озовах на улицата. — Той се поколеба, после изрече това, което искаше: — Аз не съм истински полицаи; не съм никакъв полицаи. Скъсах напълно с полицията. Разбирате ли?

— Добре, добре. — Не беше разбрала и една проклета дума. Редман опита друг подход.

— Бих искал да знам какво сте казали на момчетата.
— Какво сме им казали?
— За мен.
— Споменахме им нещичко за миналото ви.
— Ясно. — Били са предупредени. Свинете пристигат.
— Решихме, че е важно.

Той изсумтя.

— Нали разбирате, много от момчетата имат истински проблеми с агресията. Тя създава неприятности на голяма част от тях. Не могат да се контролират и в резултат на това страдат.

Редман не се опита да спори, но Левъртал го изглежда така строго, сякаш го бе сторил.

— О, да, те страдат. Затова полагаме такива усилия да покажем, че разбираме положението им; да ги научим, че има алтернативи.

Тя се приближи до прозореца. От втория етаж се разкриваше хубава гледка към околността. „Тетърдаун“ бе обширен имот, който включваше не само централната сграда, но и голяма част от заобикалящите я земи. Имаше игрище с опърлена от лятната суша трева. Отвъд него — купчина допълнителни постройките, няколко повехнали дървета, храсталаци и неравна пустинна земя, която се простираше чак до стената. Редман бе видял стената от външната ѝ страна. „Алкатраз“ би се гордял с нея.

— Опитваме се да им осигурим малко свобода, малко образование и малко симпатия. Съществува популярно схващане, че нарушителите закона се наслаждават на престъпленията си, нали така? Опитът ми показва, че това изобщо не е вярно. Те идват при мен виновни, сломени...

Една сломена жертва премина лениво по коридора и направи знака за победа зад гърба на Левъртал. Напомадената коса на момчето беше разделена на три пътя. На предмишницата му имаше няколко недовършени татуировки домашно производство.

— Но все пак са извършили криминални деяния — отбеляза Редман.

— Да, но...

— И този факт навярно трябва да им бъде напомнян.

— Не мисля, че се нуждаят от напомняне, господин Редман. Мисля, че изгарят от вина.

Левъртал беше ентусиазирана от вината — нещо, което не го изненада. Психоаналитиците като нея бяха превзели амвона. Бяха извели ролята на ревностните привърженици на Библията с изтърканите им проповеди за адските огньове, макар и с не толкова цветист речник. Въпреки това в своята същност речите им си приличаха — бяха пълни с обещания за изцеление, стига ритуалите да се спазват. И вижте, праведните ще наследят Царството небесно.

Редман забеляза, че на игрището има гонитба. Гонитба, която завърши със залавяне на преследвания. Една жертва стъпи с обувката си върху друга, по-дребна жертва; гледката беше жестока.

Левъртал също видя сцената.

— Извинете ме. Трябва...

Тя се втурна надолу по стълбите.

— Работното ви място е на третия етаж вляво, разгледайте го, ако искате — извика му през рамо. — Ей сега се връщам.

Друг път. Като гледаше как се развиват нещата на игрището, щяха да са необходими три железни лоста, за да бъдат разтървани хлапетата.

Редман се разходи до работното си място. Вратата беше заключена, но през стъклото с метална мрежа видя скамейките, менгеметата и инструментите. Не изглеждаше зле. Можеше и да ги научи на малко дърводелство, стига да го оставеха достатъчно дълго сам.

Леко разочарован, че не можа да влезе в стаята, той се върна по коридора и последва Левъртал надолу по стълбите, докато не се озова на слънчевото игрище. Битката или по-скоро касапницата беше приключила, а кръгът от зяпачи се беше увеличил. Левъртал стоеше права и гледаше към падналото на земята момче. Един от надзирателите беше коленичил край главата му; нараняванията изглеждаха сериозни.

Редман се приближи и част от момчетата вдигнаха глави, заинтригувани от непознатото му лице. Започнаха да си шушукат, имаше и усмивки.

Той погледна момчето. Беше може би на шестнадесет и лежеше с опряна в земята буза, сякаш се вслушваше в някакъв подземен шум.

— Лейси — представи му го Левъртал.

— Зле ли е ранен?

Коленичилият до главата на Лейси мъж поклати глава.

— Не много. Лошо е паднал, но няма нищо счупено.

Лицето на момчето беше в кръв заради разбития му нос. Очите му бяха затворени. Беше притихнало. Можеше спокойно да е мъртво.

— Къде е проклетата носилка? — попита надзирателят. Очевидно му беше неудобно върху спечената от сушата земя.

— Идват, сър — отговори едно момче. Беше агресорът или поне така си помисли Редман. Кльощав младеж на около деветнадесет. С поглед, който можеше да вкисне мляко от двадесет крачки.

И наистина — от централната сграда се появила група момчета, понесли носилка и червено одеяло. Всичките бяха ухилени до уши.

Сега, когато най-интересната част бе приключила, тълпата от зяпачи започна да се разпръсква. Да наблюдаваш как събират остатъците не е особено забавно.

— Чакайте, чакайте — каза Редман. — Нямаме ли нужда от малко свидетели тук? Кой е виновникът?

Няколко момчета свиха рамене, но повечето се престориха на глухи. Отдалечиха се бавно и спокойно, сякаш нищо не е било казано.

Редман рече:

— Видяхме какво стана. През прозореца.

Левъртал не го подкрепи.

— Не видяхме ли? — попита я той.

— Мисля, че бяхме твърде далеч, за да обвиним някого. Но не искам да виждам повече побоища, ясно ли е?

Тя бе видяла Лейси и го бе разпознала лесно въпреки разстоянието. Защо да не е разпознала и нападателя? Редман се упрекна, че не бе проявил повече наблюдателност; без имена и характерни особености, които да свърже с лицата, му бе трудно да ги различава. Имаше голям риск да обвини не когото трябва, въпреки че бе почти сигурен за момчето с киселия поглед. Все пак реши, че сега не е моментът да допуска грешки; този път щеше да остави нещата така.

Левъртал изглеждаше равнодушна.

— Лейси — каза тихо тя. — Винаги е Лейси.

— Търси си го — обади се едно от момчетата с носилката, като махна падналия пред очите му пясъчнорус кичур коса. — Толкова му е акълът.

Левъртал се престори, че не го е чула и продължи да надзирава преместването на Лейси върху носилката, после тръгна обратно към централната сграда, като взе Редман със себе си. Все едно не се бе случило нищо необичайно.

— Не е много разумен Лейси — рече тя загадъчно, сякаш това обясняваше всичко. Дотук със състраданието.

Редман погледна назад към неподвижното тяло на Лейси, за да види как го повиват с червеното одеяло. Почти едновременно се случиха две неща.

Първото: Някой от момчетата каза: „Това е свинята“.

Второто: Лейси отвори широко очи и изгледа Редман с ясен и трезв поглед.

* * *

Редман прекара по-голяма част от следващия ден в разчистване и подреждане на работното си място. Имаше много инструменти, които бяха счупени или повредени от неправилна употреба: триони без зъби, нацърбени и затъпени длета, разбити менгемета. Щяха да са му необходими пари, за да снабди отново работилницата с най-важното за занаята, но сега не беше момента да моли за средства. Беше по-мъдро да изчака и да покаже, че може да си върши добре работата. Беше свикнал с политическите машинации на институциите; в полицията се бе нагледал на такива.

Около четири и половина се разнесе далечния звън на звънец. Отначало Редман не му обърна внимание, но след известно време инстинктите му надделяха. Звънците бяха аларми, а алармите служеха за предупреждение на хората. Зарязва разстребването, заключи вратата на работилницата и последва звъна.

Звукът идваше от мястото, което наричаха шеговито Болничното отделение — две-три стаи, отделени от главната сграда и украсени с няколко картини и завеси на прозорците. Въздухът не миришеше на пушек, така че очевидно нямаше пожар. Въпреки това се чуваха крясъци. И не само крясъци. Вой.

Той забърза по безкрайните коридори и докато завиваше зад един ъгъл, се сблъска с дребна тичаща фигура. Ударът изкара въздуха и на

двамата, но Редман сграбчи момчето за ръката преди онзи да свари да хукне отново. Пленникът реагира моментално, като се опита да го изрита в пиццала с един от босите си крака. Но Редман беше по-бърз.

— Пусни ме, шибан...

— Спокойно! Спокойно!

Преследвачите на момчето приближаваха.

— Дръжте го!

— Шибаняк! Шибаняк! Шибаняк! Шибаняк!

— Дръжте го!

Все едно се бореше с крокодил — страхът даваше сила на хлапето. Но яростта му вече почти се бе стопила.

От насинените очи на момчето бликнаха сълзи и то заплю човека, който го бе хванал, в лицето. Тогава Редман видя, че това е Лейси — неблагоприятният Лейси.

— Добре. Държа го. — Редман отстъпи назад и остави хлапето в хватката на надзирателя, която изглеждаше достатъчно силна да му счупи ръката. Иззад ъгъла се появиха още няколко души. Две момчета и една медицинска сестра — ужасно навъсено създание.

— Пусни ме... Пусни ме... — развика се Лейси, но желанието му да се бори го бе напуснало. На намусеното му лице се изписа поражение, но кравешките му очи — големи и кафяви — продължиха да гледат обвинително Редман. Изглеждаше по-малък от шестнадесетте си години, сякаш още не бе навлязъл в пубертета. По бузите му имаше лек мърмор, а между синините и нескорошно поставената лепенка на носа се виждаха няколко пъпки. Въпреки това имаше момичешко лице, лице на девица от времената, когато все още е имало девици. Но тези очи...

Появи се и Левъртал, прекалено късно, за да е от полза.

— Какво става?

— Заклучи се в тоалетните — избоботи надзирателят. Преследването го бе лишило и от дъх, и от търпение. — Опитва се да избяга през прозореца.

— Защо? — Въпросът бе отправен към надзирателя, не към детето. Съвсем умишлено. Мъжът сви смутено рамене.

— Защо? — Редман повтори въпроса, но го насочи към Лейси. Момчето продължи да го гледа безмълвно, сякаш досега никой не му бе задавал въпроси.

— Ти ли си свинята? — попита внезапно Лейси, а от носа му потече сопол.

— Свинята ли?

— Искате да кажете полицаи — обади се едно от другите момчета. Изрече съществителното с подигравателна прецизност, сякаш разговаряше с идиот.

— Знам какво искате да кажете, хлапе — увери го Редман, като продължи да се взира в Лейси, решен да спечели борбата с погледи. — Знам много добре какво искате да кажете.

— Така ли?

— Млъкни, Лейси — рече Левъртал. — И без това си загазил достатъчно.

— Да, синко. Аз съм свинята. — Състезанието по надглеждане продължи.

— Ти нищо не знаеш — каза Лейси. Това не беше празно изказване, защото погледът на момчето не трепна — то казваше истината.

— Добре, Лейси, достатъчно. — Надзирателят се опита да го извлече обратно по коридора и Редман видя корема на хлапето, когато горнището на пижамата му се повдигна — гладък купол от млечнобяла кожа.

— Оставете го да говори — каза Редман. — Какво не знам?

— Ще разкаже своята версия на Управителя — намеси се Левъртал, преди Лейси да успее да отговори. — Това не ви засяга.

Само че го засягаше. Засягаше го заради втренчения поглед на момчето, пронизителен и същевременно обречен. Този втренчен поглед беше доказателство, че го засяга.

— Оставете го да говори — повтори Редман и гласът му прозвуча по-авторитетно от този на Левъртал. Надзирателят охлаби хватката си.

— Защо се опита да избягаш, Лейси?

— Защото той се върна.

— Кой се върна? Име, Лейси. За когото става дума? — В продължение на няколко секунди Редман усети, че момчето се бори с обета си за мълчание, после Лейси поклати глава и прекъсна електричеството между тях. Изглеждаше объркан и озадачен от нещо.

— Няма да пострадаш.

Лейси заби поглед в краката си и се намръщи.

— Искам да си легна. — Молба на девица.

— Няма да пострадаш, Лейси. Обещавам.

Обещанието му беше безполезно; момчето продължи да мълчи. Но все пак си беше обещание и Редман се надяваше, че хлапето го е разбрало. Лейси изглеждаше изтощен от усилието да избяга, от преследването и от борбата с погледи. Лицето му бе пепеляво. Остави се надзирателят да го завърти и да го отведе. Но преди да стигнат до ъгъла, изглежда, промени решението си; направи опит да се освободи, не успя, но въпреки това се завъртя отново с лице към мъжа, който го бе разпитвал.

— Хенеси — отговори Лейси, като кръстоса още веднъж поглед с Редман. И това беше. Надзирателят го издърпа зад ъгъла, преди да е добавил още нещо.

— Хенеси ли? — повтори Редман и внезапно се почувства като чужденец. — Кой е Хенеси?

Левъртал тъкмо палеше цигара. Ръцете й леко трепереха. Вчера не беше забелязал да треперят, но видяното не го изненада. Досега не беше срещал психиатър, който да няма лични проблеми.

— Момчето лъже — рече тя. — Хенеси вече не е с нас.

Малка пауза. Редман не я подкани да продължи, това само щеше да я изнерви.

— Лейси е умен — добави тя, като постави цигарата между безцветните си устни. — Знае как да се направи на интересен.

— А?

— Вие сте нов тук и иска да остави у вас впечатлението, че крие някаква тайна.

— Значи не е тайна?

— Хенеси? — Левъртал изсумтя. — Мили боже, не. Избяга от тук в началото на май. Двамата с Лейси... — Тя се поколеба, без да иска. — Двамата с Лейси ги свързваше нещо. Може би наркотици, така и не разбрахме. Дишане на лепило, взаимна мастурбация, един бог знае какво.

Явно темата й беше неприятна. Лицето й се беше стегнало от неприязън на дузина места.

— Как избяга Хенеси?

— Още не сме разбрали. Просто не се появи на една сутрешна проверка. Претърсихме най-щателно мястото. Просто беше изчезнал.

— Възможно ли е да се е върнал?

Искрен смях.

— Боже мой, не. Той мразеше това място. Освен това как би могъл да влезе?

— Все пак е излязъл по някакъв начин.

Левъртал се предаде с мърморене.

— Не беше кой знае колко умен, но беше хитър. Не се изненадах особено, когато изчезна. Няколко седмици преди бягството беше станал много затворен. Не успях да измъкна нищо от него, а преди това беше доста приказлив.

— А Лейси?

— Беше изцяло под негово влияние. Често се случва. По-малките момчета боготворят по-големите и по-опитните. Лейси е израснал в много неуравновесено семейство.

„Колко удобно“, помисли си Редман. Толкова удобно, че не повярва на нито една дума. Човешкото съзнание не е картини от изложба, номерирани, наредени според въздействието им и обозначени с надписи: „Хитро“, „Податливо на внушения“ и така нататък. Съзнанието е драсканици — разкривени, безформени графити, непредсказуеми и неограничени.

А малкият Лейси? Той беше надпис върху вода.

* * *

Уроците започнаха на следващия ден във време толкова задушно, че до единадесет часа работилницата бе заприличала на пещ. Момчетата реагираха бързо на прямото отношение на Редман. Видяха в него мъж, когото могат да уважават, дори и да харесват. Не очакваха любезности и не ги получиха. Спогодиха се лесно.

Редман откри, че персоналът е далеч по-необщителен от момчетата. Чудновата сбирщина. Никой от служителите не се държеше сърдечно. Рутинната работа в „Тетърдаун“ с унизителните й ритуали ги бе направила раздражителни. Установи, че все по-често избягва да разговаря със своите колеги. Работилницата, която миришеше на прясно отрязано дърво и човешки тела, се превърна в негово святилище, в негов втори дом.

За пръв път чу за фермата на другия понеделник — спомена я едно от момчетата.

Никой не му бе казал, че на територията на Центъра има ферма, а и самата идея му се стори абсурдна.

— Не ходим често там — рече Крийли, един от най-лошите дърводелци, съществували някога. — Вони.

Всички се разсмяха.

— Добре, момчета, успокойте се.

Смехът утихна с няколко разменени шепнешком иронични забележки.

— Къде се намира тази ферма, Крийли?

— Не е истинска ферма, сър — каза Крийли, като дъвчеше езика си (беше му обичай). — Просто няколко бараки. И вонят, сър. Особено сега.

Той посочи през прозореца към пущинака зад игрището. Откакто Редман бе мярнал двора за пръв път от кабинета на Левъртал, плевелите бяха избуяли значително в потната жегата. Крийли му сочеше една далечна тухлена стена, скрита зад преграда от шубраци.

— Виждате ли я, сър?

— Да, виждам я.

— Това е кочината, сър.

Нов задружен кикот.

— Какво толкова смешно има? — обърна се Редман към класа. Десетина момчета побързаха да се върнат към заниманията си със сведени глави.

— На ваше място не бих ходил там, сър. Миризмата е убийствена.

* * *

Крийли не беше преувеличил. Дори в сравнително хладния късен следобед миризмата, която се носеше от фермата, беше отвратителна. След като прекоси игрището и подмина допълнителните постройки, Редман просто трябваше да следва носа си. Сградите, които бе зърнал през прозореца на работилницата, се появиха пред очите му. Фермата се състоеше от няколко разнебитени бараки,

сковани набързо от вълнообразна ламарина и изгнили дъски, кокошарник и кочина с тухлени стени. Както се изрази Крийли, не беше истинска ферма. Беше своеобразен малък „Дахау“, мръсен и запуснат. Изглежда, някой хранеше малобройните му затворници — кокошките, шестте гъски и прасетата, — но без да си прави труда да им чисти. Затова вонеше така отвратително. Прасетата, например, живееха върху ложе от собствените си изпражнения — купчини тор, спечени от слънцето и населени с хиляди мухи.

Самата кочина се състоеше от две отделения, разделени от висока тухлена стена. В предния двор на едното имаше малко шарено прасе, полегнало на една страна в мръсотията, с гъмжащ от кърлежи и буболечки хълбок. Друго, по-дребно прасе лежеше върху осраната слама в тъмната вътрешност на кочината. И двете не обърнаха никакво внимание на Редман.

Другото отделение изглеждаше празно.

В предния му двор не се виждаха екскременти, а в сламата имаше далеч по-малко мухи. Смяташе на стари фъшкии, която и тук бе също толкова силна, почти бе прогонила Редман, когато от вътрешността на отделението се разнесе шум, последван от надигането на грамаден силует. Като се стараеше да не обръща внимание на вонята, той се приведе над заключената с катинар дървена порта и впери поглед във вътрешността на кочината.

Прасето излезе навън, за да го разгледа. Беше три пъти по-едро от другите — огромна свиня, която спокойно можеше да бъде майка на прасетата в съседното отделение. Но за разлика от мърлявите си деца беше чиста и розовата ѝ, почти румена снага лъщеше от здраве. Размерите ѝ поразиха Редман. Той предположи, че е два пъти по-тежка от него — наистина страховито създание. Огромно, но същевременно очарователно животно, с извити руси мигли, нежен пух по лъскавата зурла, който се превръщаше в груба четина около клепналите уши и прелестни, лъскави тъмнокафяви очи.

Като градско чедо, Редман, рядко бе виждал живата истина зад — или преди — месото в чинията си. Този прекрасен шопар беше като откровение за него. Лошите неща, които беше чувал за прасетата, репутацията им, която превръщаше самото им име в синоним на нещо мръсно — всичко това се оказваше лъжа.

Свинята бе красива — от сумтящата зурла до деликатно завитата ѝ опашница — истинска прелъстителка с копита.

И в нейните очи двамата с Редман бяха равни, нямаше съмнение в това, защото тя го съзерцаваше с не по-малко възхищение.

Свинята беше в безопасност в главата си, а Редман — в своята. Те бяха равни под сияйното небе.

От толкова близо тялото ѝ миришеше приятно. Очевидно някой бе идвал същата сутрин, за да я измие и нахрани. Сега Редман забеляза, че коритото ѝ е пълно с някаква помия — остатък от вчерашната ѝ дажба. Не беше я докоснала; изглежда, не беше лакома.

Не след дълго свинята му се насити, завъртя се на чевръстите си крачета и с тихо грухтене се върна в прохладната вътрешност на кочината. Аудиенцията беше приключила.

* * *

Същата вечер Редман отиде да потърси Лейси. Момчето бе преместено от Болничното отделение в самостоятелна вехта стая. Очевидно в общата спалня момчетата продължаваха да го тормозят и този уединен затвор бе единственото решение. Редман го завари да седи върху килим от стари комикси с поглед, прикован в стената. Пъстрите корици на комиксите караха лицето му да изглежда по-бледо от всякога. Лепенката бе изчезнала от носа му и синината бе започнала да придобива жълтеникав оттенък.

Редман се здрависа с Лейси и момчето завъртя очи към него. Беше се променило много от последната им среща. Сега изглеждаше спокойно, дори хрисимо. Ръкостискането им — ритуал, който Редман изпълняваше с всяко срещнато извън работилницата момче — бе вяло.

— Добре ли си?

Лейси кимна.

— Харесва ли ти да бъдеш сам?

— Да, сър.

— Рано или късно ще трябва да се върнеш в общата спалня.

Момчето поклати глава.

— Знаеш, че не можеш да останеш тук завинаги.

— О, да, знам, сър.

— Ще трябва да се върнеш.

Лейси кимна. Сякаш изобщо не бе осмислил чутото. Отгърна един комикс за Супермен и се загледа с невиждащ поглед в мръсната страница.

— Слушай, Лейси. Искам двамата с теб да се разбираме. Става ли?

— Да, сър.

— Не мога да ти помогна, ако ме лъжеш. Нали?

— Не можете.

— Защо ми спомена името на Кевин Хенеси миналата седмица? Знам, че той вече не е тук. Избягал е, нали?

Лейси продължи да се взира в трицветния герой на страницата.

— Нали?

— Тук е — каза много тихо момчето. Сега изглеждаше смутено. Проприча си по гласа му и по намръщеното му лице.

— Ако е избягал, защо ще му е да се връща? Не ми звучи особено логично, а на теб?

Лейси поклати глава. Носът му се запуши от текналите сълзи и думите му прозвучаха приглушено, но все пак достатъчно ясно.

— Той никога не си е тръгвал.

— Какво? Искаш да кажеш, че изобщо не е бягал?

— Той е умен, сър. Не познавате Кевин. Умен е.

Лейси затвори комикса и вдигна очи към Редман.

— В какъв смисъл?

— Той планира всичко, сър. Всичко.

— Бъди по-ясен.

— Няма да ми повярвате. Няма да ми повярвате и това ще бъде краят. Той ви слуша в момента, той е навсякъде. Стените не означават нищо за него. Не означават нищо за някой, който е мъртъв.

Мъртъв. Толкова кратка дума, а го остави без дъх.

— Той може да идва и да си тръгва — продължи Лейси — винаги, когато пожелае.

— Да не искаш да кажеш, че Хенеси е мъртъв? Внимавай, Лейси.

Момчето се поколеба; разбираше, че върви по силно изопнато въже и е на път да загуби своя защитник.

— Вие ми обещахте — каза внезапно с леден глас.

— Обещах ти, че никой няма да те нарани. Така е. Не го казах напразно. Но това не означава, че можеш да ми разправяш лъжи, Лейси.

— Какви лъжи, сър?

— Хенеси не е мъртъв.

— Мъртъв е. Всички го знаят. Обеси се. При прасетата.

Редман си бе имал работа с много опитни лъжци и смяташе, че е в състояние да разбере кога го лъжат. Познаваше всички издайнически признаци. Но момчето не проявяваше нито един от тях. То говореше истината. Редман го усещаше с костите си.

Истината, цялата истина и само истината.

Което не означаваше, че казаното от Лейси е вярно. Момчето просто му казваше това, което то смяташе за вярно. То вярваше, че Хенеси е починал. Това не доказваше нищо.

— Ако Хенеси е мъртъв...

— Мъртъв е, сър.

— Ако е мъртъв, как е възможно да бъде тук?

Лейси изгледа Редман без следа от лукавство.

— Не вярвате ли в духове, сър?

Отговорът беше толкова логичен, че смути бившия полицай. Хенеси е мъртъв и все пак е тук. Следователно е призрак.

— Не вярвате ли, сър?

Момчето не задаваше риторичен въпрос. То искаше, не, то държеше да получи смислен отговор на смисления си въпрос.

— Не, синко — каза Редман. — Не вярвам.

Момчето не изглеждаше обезпокоено от разликата във възгледите им.

— Ще видите — рече. — Ще видите.

* * *

Огромната безименна свиня в кочината на границата на имота беше гладна.

Тя усещаше хода на дните и с напредването им желанията й растяха. Знаеше, че времето на застоялата помия в коритото е отминало. Други апетити бяха заместили тези свински удоволствия.

Искаше храна с определена консистенция, с определени качества — като онази, която веднъж вече бе вкусила. Не държеше постоянно да бъде хранена с нея, а само когато я завладееше нуждата. Желанието ѝ бе скромно — от време на време да опитва ръката, която я храни.

Свинята стоеше до вратата на своя затвор и чакаше ли, чакаше. Тъпчеше на място, сумтеше, а нетърпението ѝ се превръщаше в сляп гняв. В съседната кочина кастрираните ѝ синове усетиха страданието на майка си и на свой ред пощуряха. Те познаваха нрава ѝ, знаеха, че е опасна. В крайна сметка тя бе излязла двама от братята им — живи, току-що родени, още влажни от собствената ѝ утроба.

После през синьото було на здрача се разнесе тих шум — някой вървеше през копривата, — придружен от мърморенето на гласове.

Две момчета се приближаваха към кочината, а стъпките им бяха предпазливи и пълни с уважение. Свинята ги изнервяше и това бе разбираемо. За номерата ѝ се разказваха безброй истории.

Не говореше ли, когато е ядосана, с онзи демоничен глас, който караше дебелията ѝ свинска уста да се подчинява на нечий чужд език? Нима не се изправяше понякога на задните си крака, розова и царствена, и не караше да водят в сянката ѝ най-малките момчета, за да сучат от нея, голи като прасенца? Не тропаше ли яростно по земята с копита, докато не нарежат донесената храна на мънички парченца, които да поднесат към пастта ѝ с разтреперани пръсти? Правеше всичко това.

И по-лоши неща.

Тази вечер момчетата не ѝ носеха онова, което искаше. И го знаеха. В чинията ѝ не лежеше месото, което ѝ се полагаше. Не беше сладкото бяло месце, което бе поискала с онзи променен глас; месото, което би могла да си вземе насила, ако пожелае. Тази вечер месото беше обикновен стар бекон, отмъкнат от кухните. Храната, за която тя наистина жадуваше, месото, което бе преследвано и докарвано до ужас, за да се напълнят мускулите с кръв, а сетне млатено за нейна наслада, както се начукват пържолите — това месо бе под специална защита. Щеше да мине известно време, докато легне под ножа.

Междувременно момчетата се надяваха, че свинята ще приеме извиненията и сълзите им и няма да ги погълне в яда си.

Когато стигнаха до стената на кочината, едното вече се бе изпуснало в гащите и тя го надуши. Тембърът на гласа ѝ се промени,

защото свинята се наслаждаваше на пикантната миризма на страха им. Ниското сумтене бе заменено от по-висок, по-възбуден тон:

— Знам, знам. Елате и чуйте присъдата си. Знам, знам.

Тя ги наблюдаваше през летвите на портата и очите ѝ проблясваха като скъпоценни камъни в тъмнината — по-светли от нощта, защото бяха живи, по-ясни от нощта, защото горяха от желание.

Момчетата коленичиха до портата с наведени смирено глави, като държаха внимателно чинията, покрита с лекъосано парче муселин.

— Е? — попита тя. Гласът не можеше да бъде сбъркан. Излизаше от устата на свинята, но беше неговият глас.

По-голямото момче, чернокожо хлапе с цепнато небце, заговори тихо на блестящите очи, като полагаше усилие да скрие страха си.

— Не е това, което искаше. Съжаляваме.

Другото момче, което се чувстваше неудобно в осраните си панталони, също промърмори някакво извинение.

— Но ще го получиш. Наистина. Ще ти го доведем много скоро, при първа възможност.

— Защо не тази вечер? — попита свинята.

— Бдят над него.

— Новият учител. Господин Редман. — Свинята вече го знаеше. Тя помнеше срещата им през стената, начина, по който се бе втренил в нея, сякаш наблюдаваше експонат в зоологическа градина. Значи това бе нейният враг, онзи старец. Тя щеше да го има. О, да.

Момчетата чуха обещанието ѝ да си отмъсти и останаха доволни, че друг ще страда вместо тях.

— Дай ѝ месото — каза чернокожото момче.

Другото хлапе се изправи и махна муселина. Беконът миришеше зле, но въпреки това свинята издаде влажни звуци на ентусиазъм. Може би им беше простила.

— Побързай. — Момчето взе първия резен с два пръста и ѝ го предложи. Свинята наклони зурлата си на една страна и го захапа с жълтеникавите си зъби. Погълна го бързо. Вторият, третият, четвъртият и петият резен също.

Шестото, последно парче изяде заедно с тънките пръсти на момчето; отхапа ги толкова изискано и бързо, че то изкрещя чак след

като бяха схрускани и погълнати. Хлапето дръпна ръка от стената на кочината и изгледа втрещено осакатените си пръсти. Реши, че пораженията са малки. Беше изгубило само върха на палеца и половината показалец. Раните кървяха обилно и кръвта се лееше по ризата и обувките му. Свинята изгрухтя и изсумтя, изглеждаше довольна.

Момчето изскимтя и побягна.

— Утре — рече свинята на останалия молител. — Не ми пробутвайте това старо свинско. Трябва да е бяло. Бяло и деликатно. — Каламбурът ѝ се стори добър^[1].

— Да — каза момчето, — да, разбира се.

— И без издънки — нареди свинята.

— Да.

— Или ще дойда сама за него. Чуваши ли?

— Да.

— Ще дойда сама за него, независимо къде е скрит. Ще го изям в леглото му, ако поискам. Ще изям стъпалата му, докато спи, после краката, топките, бедрата...

— Да, да.

— Искам го — рече свинята, като започна да рие сламата с копита. — Той е мой.

* * *

— Хенеси мъртъв? — повтори Левъртал, като продължи да пише един от безконечните си доклади, без изобщо да вдигне глава. — Поредната измислица. Детето казва, че е в Центъра, а в следващия момент твърди, че е мъртъв. Даже не се придържа към една и съща история.

Беше трудно да се оборят думите ѝ, освен ако човек не приемеше с готовност теорията на Лейси за духа. Редман нямаше никакво намерение да спори с жената. Тази теория беше абсурдна. Нямаше такива глупости като духове; те бяха видими само с очите на страха. Но не беше изключено Хенеси да се е самоубил. Затова той продължи с разсъжденията си.

— Тогава как му е хрумнало на Лейси, че Хенеси е мъртъв? Смешно е да си измисля подобно нещо.

Тя благоволи да вдигне глава; лицето ѝ бе затворено като охлюв, скрит в черупката си.

— Развинтеното въображение е нещо обичайно за това място. Само да чуете историите, които съм записала на лента — екзотичността на някои от тях ще ви смае.

— Тук имало ли е самоубийства?

— По мое време ли? — Левъртал се замисли за миг с изправен химикал. — Два опита. И двата, струва ми се, нямаха за цел да бъдат успешни. Просто вик за помощ.

— Единият от тях на Хенеси ли беше?

Тя поклати глава, като се усмихна презрително.

— Хенеси беше нестабилен в друго отношение. Той вярваше, че ще живее вечно. Това беше малката му мечта: Хенеси — свръхчовекът на Ницше. Изпитваше едва ли не презрение към обикновените хора. Имаше се за нещо повече от масата. Смяташе, че стои толкова високо над нас, обикновените смъртни, колкото над онази окаяна...

Редман знаеше, че тя възнамерява да каже свиня, но Левъртал млъкна, преди да произнесе думата.

— Над онези окаяни животни във фермата — довърши тя и сведе отново очи към доклада.

— Хенеси посещаваше ли фермата?

— Не по-често от останалите момчета — излъга Левъртал. — Нито едно от тях не харесва задълженията си във фермата, но те са част от графика. Риенето на тор не е много приятно. Мога да потвърдя лично това. — Лъжата, която тя изрече, подтикна Редман да премълчи последното твърдение на Лейси: че Хенеси е умрял в кочината.

Той сви рамене и смени рязко темата.

— Лейси взема ли някакви лекарства?

— Успокоителни.

— Винаги ли давате успокоителни на момчетата, които са се били?

— Само на онези, които се опитват да избягат. Нямаме достатъчно персонал, за да държим непрекъснато под око такива като Лейси. Не разбирам защо сте толкова загрижен за него.

— Искам да ми вярва. Обещах му. Не искам да го разочаровам.

— Честно казано, застъпничеството ви звучи подозрително. Той е един от многото тук. Без специални проблеми и без особена надежда за изкупление.

— Изкупление? — Странна дума.

— Реабилитиране, наречете го както искате. Вижте какво, Редман, ще бъда откровена. Много хора имат чувството, че не се опитват да ни съдействат.

— Нима?

— Всички смятаме — и мисля, че мога да включа в това число и Управителя, — че трябва да ни оставите да си вършим работата по начина, по който сме свикнали да я вършим. Научете какво се изисква от вас, преди да започнете...

— Да ви се бъркам.

Тя кимна.

— Тази дума не е по-лоша от коя да е друга. Създавате си врагове.

— Благодаря за предупреждението.

— Работата тук е достатъчно трудна и без врагове, повярвайте ми. — Левъртал го изгледа помирително, но Редман се престори, че не забелязва.

Можеше да живее с врагове, но не понасяше лъжци.

* * *

Стаята на Управителя беше заключена вече цяла седмица. Имаше най-различни версии къде е. Любимото обяснение на персонала беше, че е на среща с инвеститори, въпреки че секретарката не можеше да го потвърди. Някой каза на Редман, че в университета, на който Управителят бил ръководител, се провеждат семинари за проблемите на домовете за временно задържане на непълнолетни правонарушители. Май той участвал в някой от тях. Редман можел да остави съобщение, ако иска — Управителят щял да го получи.

Когато се върна в работилницата, откри, че там го чака Лейси. Беше почти седем и петнадесет; учебните часове бяха свършили отдавна.

— Какво правиш тук?

— Чакам, сър.

— Какво чакаш?

— Вас, сър. Искрах да ви дам едно писмо, сър. За моята майка. Ще ѝ го предадете ли?

— Защо не го изпратиш по установения начин? Дай го на секретарката, тя ще го препрати. Имате право на две писма седмично.

Лицето на Лейси посърна.

— Те ги четат, сър; искат да се уверят, че не си написал нещо, което не трябва. Ако си го направил, ги изгарят.

— И ти си написал нещо, което не трябва?

Момчето кимна.

— Какво?

— За Кевин. Разказах ѝ всичко за Кевин и за онова, което се случи с него.

— Не съм сигурен, че си разбрал правилно какво е станало с Хенеси.

Момчето сви рамене.

— Вярно е, сър — каза тихо то, но беше очевидно, че вече не му пука дали ще убеди Редман. — Вярно е. Той е там, сър. В нея.

— В кого? Какви ги говориш?

Може би Левъртал беше права и Лейси говореше глупости, защото е уплашен. Търпението на Редман към момчето си имаше граници и вече бе на път да се изчерпи.

На вратата се почука и той видя, че през стъклото с метална мрежа го гледа пъпчив юноша на име Слейп.

— Влез.

— Търсят ви спешно по телефона, сър. В кабинета на секретарката.

Редман мразеше телефоните. Противни апарати никога не носят добри новини.

— Спешно значи. Кой ме търси?

Слейп сви рамене и започна да си чопли пъпките.

— Остани с Лейси, става ли?

Слейп не изглеждаше доволен от перспективата.

— Тук ли, сър? — попита.

— Тук.

— Добре, сър.

— Разчитам на теб, така че гледай да не ме разочароваш.

— Няма, сър.

Редман се обърна към Лейси. Той плачеше и насинените му очи приличаха на отворени рани.

— Дай ми писмото. Ще го занеса в кабинета.

Лейси беше мушнал плика в джоба си. Сега го извади неохотно и го подаде на Редман.

— Кажи: „Благодаря“.

— Благодаря, сър.

* * *

Коридорите бяха пусти.

Беше време за телевизия и вечерното преклонение пред кутията бе започнало. Момчетата щяха да седят пред големия черно-бял телевизор в Стаята за почивка и да гледат безмозъчните полицейски, геймърски и военни предавания със зяпнала уста и изпразнено от мисли съзнание. Щяха да мълчат като хипнотизирани, докато не видят обещание за насилие или намек за секс. Тогава стаята щеше да избухне в дюдюкания, неприлични подвиквания и окуражителни крясъци, само за да потъне отново в потискащо мълчание по време на диалозите — мълчание, което щеше да продължи до следващия изстрел или до следващата разголена гърда. От далечния край на коридора вече се разнасяше стрелба и музика.

Кабинетът беше отворен, но Секретарката я нямаше. Навярно се бе прибрала вкъщи. Часовникът в стаята показваше осем и деветнадесет. Редман си свери своя.

Телефонът беше затворен. Който и да го бе търсил, се бе уморил да го чака и не му бе оставил никакво съобщение. Редман бе облекчен, че разговорът не е бил достатъчно важен, за да задържи човека на линията, но същевременно изпита разочарование, че няма да поговори с външния свят. Като Робинзон Крузо, мярнал корабно платно, което подминава острова му.

Беше нелепо, все пак не беше затворник. Можеше да излезе оттук, когато си пожелае. Щеше да си тръгне още тази вечер и нямаше да бъде Крузо.

Без да възнамерявал да остави писмото на Лейси в бюрото си, но се отказа. Беше обещал да защитава интересите на момчето и щеше да удържи обещанието си. Ако трябва, ще изпрати писмото собствено ръчно.

Без да мисли за нищо конкретно, се загледа към работилницата, от която бе дошъл. Обзе го неясно безпокойство, което запуши всички отвори в тялото му. В гърлото му се надигнаха въздишки, лицето му се свъси. „Това проклето място“, каза на висок глас, като нямаше предвид стените и подовите, а капана, който те олицетворяваха. Редман почувства, че може да умре тук, заобиколен от добрите си намерения като цветя, положени около труп, и никой нямаше да разбере, нито да се трогне и да тъгува. Тук идеализмът, съжалението и толерантността бяха слабост. Имаше само безпокойство; безпокойство и...

Тишина.

Ето какво не беше наред. Телевизорът продължаваше да гърми и трещи в другия край на коридора, но не се чуваше нищо друго. Никакви дюдюкания и освирквания.

Редман изскочи в коридора и се затича към Стаята за почивка. В тази част на сградата пушенето беше позволено и в района се носеше застояла миризма на цигари. Звуките на насилие продължаваха с пълна пара. Жена изкрещя нечие име. Отговори ѝ мъжки глас, прекъснат от канонада изстрели. Недовършени думи увиснаха във въздуха.

Той се добра до стаята и отвори вратата.

На телевизора изреваха:

— Залегни!

— *Той има оръжие!*

Нов изстрел.

Жената — русокоса, с големи гърди — получи куршум в сърцето и издъхна на тротоара до мъжа, когото бе обичала.

Трагедията нямаше очевидци. Стаята за почивка беше празна, старите кресла и нашарените с графити столове бяха наредени около телевизора за публика, която си бе намерила по-добро развлечение за вечерта. Редман се провря между седалките и изключи апарата. Когато сребристосинята флуоресценция изчезна и настойчивото бумтене на музиката замлъкна, той забеляза, че някой стои на прага в притихналата тъмнина.

— Кой е там?

— Слейп, сър.

— Нали ти казах да стоиш при Лейси.

— Той трябваше да си отиде, сър.

— Да си отиде?

— Избяга, сър. Не можах да го спра.

— По дяволите! Как така не успя да го спреш?

Редман тръгна към вратата и закачи един стол с крака си. Столът се плъзна със скърцане по линолеума — тих протест.

Слейп се размърда нервно.

— Съжалявам, сър. Не успях да го хвана. Единият ми крак е кекав.

Да, Слейп накуцваше.

— Накъде тръгна?

Момчето сви рамене.

— Не съм сигурен, сър.

— Напъни се да си спомниш.

— Не е нужно да се ядосвате, сър.

Последното „сър“ бе изречено с половин уста — пародия на уважение. Редман откри, че го сърби ръката да удари този пъпчив юноша. Вече се намираше на две-три крачки от вратата. Слейп не се отдръпна.

— Дръпни се от пътя ми, Слейп.

— Наистина, сър, не можете да му помогнете. Него вече го няма.

— Дръпни се, казах.

Когато пристъпи напред, за да изблъска Слейп настрана, на нивото на пъпа му се разнесе щракане и копелето опря в корема му съгваем нож. Върхът се заби във външния слой тлъстини.

— Не е нужно да го търсите, сър, наистина.

— За бога, Слейп, какво правиш?

— Просто играем на една игра — процеди момчето през сивите си зъби. — Не е опасна, наистина. По-добре не се месете.

Върхът на ножа пусна кръв. Тя потече към слабините на Редман, беше топла. Момчето беше готово да го убие, нямаше никакво съмнение. Каквато и да беше тази игра, Слейп се забавляваше. Да убиеш учител, така се наричаше. Ножът продължи да прониква безкрайно бавно в плътта на Редман. Тънката струйка кръв се превърна в рекичка.

— Кевин обича да излиза от време на време и да си играе — каза Слейп.

— Хенеси?

— Да. Обичате да ни наричате с фамилни имена, а? Така е по-мъжествено, нали? Това означава, че не сме деца, а мъже. Само че Кевин не е съвсем мъж, разбирате ли. Той никога не е искал да бъде мъж. Всъщност мисля, че мразеше самата идея. И знаете ли защо? (Ножът проби нежно коремния мускул.) Той смяташе, че щом станем мъже, започваме да умираме. А Кевин обичаше да казва, че никога няма да умре.

— Никога няма да умре.

— Никога.

— Искам да се срещна с него.

— Всички искат, сър. Той е обаятелен. Така го нарича Докторът — обаятелен.

— Искам да се срещна с този обаятелен другар.

— Скоро.

— Сега.

— Казах скоро.

Редман сграбчи китката на Слейп толкова бързо, че юношата не свари да забие острието докрай. Реакцията му беше бавна, като на дрогиран и преимуществото беше на страната на бившия полицай. Когато увеличи натиска, момчето изпусна ножа и Редман уви другата си ръка около мършавия врат на Слейп в задушавача хватка. После притисна с длан адамовата ябълка на нападателя си, като го накара да се задави.

— Къде е Хенеси? Искам да ме заведеш при него.

Отговорът на момчето беше неясен като погледа в замъглените му очи, ирисите му бяха станали като връхчета на топлийки.

— Заведи ме при него! — заповяда му Редман.

Слейп напипа разреза в корема му и заби юмрук в раната. Редман изруга, охлаби хватката си и юношата щеше да се изплъзне, ако не му бе вкарал бърз и силен удар с коляно между краката. Слейп се преви от болка, но ръката, която го стискаше за врата, го задържа прав. Редман му нанесе още един, по-силен удар с коляно. После още един. И още един.

По пъпчивото лице на Слейп започнаха да се стичат сълзи.

— Мога да те нараня два пъти по-лошо, отколкото ще успееш ти — каза му Редман. — Ако искаш да продължим цяла нощ така, аз нямам нищо против.

Слейп поклати глава, като поемаше въздух през стеснената си трахея на малки болезнени глътки.

— Не искаш повече, така ли?

Слейп поклати отново глава. Редман го пусна и го блъсна през коридора към отсрещната стена. Като скимтеше със сгърчено от болка лице, момчето се свлече в подножието на стената и се сви в ембрионална поза, с ръце между краката.

— Къде е Лейси?

Слейп, който бе започнал да трепери, отговори припряно:

— А ти как мислиш? Кевин го е хванал.

— Къде е Кевин?

Момчето го погледна изненадано.

— Не знаеш ли?

— Ако знаех, щях ли да питам?

Докато говореше, Слейп се наклони напред, като издаде болезнен стон. Редман си помисли, че момчето се кани да припадне, но то имаше други намерения. Ножът, който лежеше на пода, се озова отново в ръката му и Слейп замахна към чатала на Редман. Бившият полицаи отскочи, като избегна удара на косъм, и момчето се изправи на крака, забравило за болката. Острието изсвистя отново във въздуха и Слейп изсъска намерението си през зъби:

— Ще те убия, прасе. Ще те убия. — После отвори широко уста и изкрещя: — Кевин! Кевин! Помогни ми!

Момчето започна да губи контрол над себе си и ударите му ставаха все по-неточни, докато се препъваше към набеязаната си жертва с плувнало в сълзи, сополи и пот лице.

Редман изчака сгоден момент и нанесе съкрушителен ритник в коляното на Слейп, като се надяваше, че е улучил куция му крак. Така беше. Юношата изпищя, залитна назад, завъртя се и се блъсна с лице в стената. Редман се хвърли след него и се стовари в гърба му. Разбра какво е сторил твърде късно. Тялото на Слейп омекна, а ръката, в която държеше ножа и която бе попаднала между стената и плътта му, се измъкна окървавена и празна. Момчето изпусна сетния си дъх и се

просна върху стената, като заби още по-дълбоко ножа в собствения си корем. Когато падна на земята, вече бе мъртво.

Редман го обърна по гръб. Така и не успя да свикне с внезапността на смъртта. Да си отидеш толкова бързо, като изображение от телевизионен екран. Натискаш копчето и картината изчезва. Никакво предизвестие.

Когато тръгна обратно към преддверието, тишината в коридорите му се стори смазваща. Раната в корема му не беше сериозна, а кръвта бе превърнала ризата му в груба превръзка — бе залепила памучния плат за плътта и бе затворила разреза. Болеше го съвсем слабо. Но раната беше най-малкият му проблем — имаше загадки за разрешаване, а той се чувстваше неспособен да се изправи пред тях. Старата изхабена атмосфера на мястото го караше да се чувства на свой ред стар и изхабен. Тук нямаше нищо здраво, добро и разумно.

Внезапно Редман повярва в съществуването на духове.

В преддверието гореше лампа — гола електрическа крушка, увиснала над мъртвото пространство. Той прочете смачканото писмо на Лейси под светлината ѝ. Зацапаните думи възпламениха паниката му като кибритени клечки, поднесени към барут.

Мамо, те нахраниха прасето с мен. Не им вярвай, ако
ти кажат, че никога не съм те обичал или че съм избягал.
Не е вярно. Нахраниха прасето с мен. Обичам те.

Томи

Редман прибра писмото в джоба си, излезе тичешком от сградата и хукна през полето. Беше се стъмнило напълно и цареше дълбок беззвезден мрак, а въздухът беше задушлив. Щеше да му бъде трудно да намери фермата дори на дневна светлина; през нощта беше още по-зле. Скоро се загуби някъде между игрището и горичката. Намираше се твърде далеч от централната сграда, за да различи очертанията ѝ, а дърветата пред него изглеждаха еднакви.

Нощният въздух беше мръсен и нямаше вятър, който да разхлади уморените му крайници. Навън беше същото мъртвило като в сградата;

сякаш целият свят се бе превърнал в задушна стая, захлупена от изрисуван с облаци таван.

Той се спря в мрака и се помъчи да се ориентира, докато кръвта туптеше в слепоочията му.

От лявата му страна, там, където по всяка вероятност се намираха допълнителните постройки, проблесна светлина. Изглежда, бе преценил напълно погрешно местонахождението си. Светлината идваше от кочината. Докато гледаше към нея, различи силуета на разнебитения кокошарник. Там имаше няколко фигури; бяха се наредили така, сякаш наблюдаваха спектакъл, който той не можеше да види.

Редман тръгна към кочината, без да знае какво ще прави, когато стигне там. Ако всички бяха въоръжени като Слейп и имаха същите убийствени намерения, с него щеше да е свършено. Мисълта не го разтревожи. Сега идеята да се измъкне от този затворен свят му се струваше особено привлекателна. Туп и край.

А и там беше Лейси. След разговора с Левъртал, Редман се зачуди за момент защо е толкова загрижен за момчето. В обвинението на докторката, че проявява специално отношение към хлапето, със сигурност имаше нещо вярно. Нима желаше подсъзнателно да види Томас Лейси гол до себе си? Това ли беше подтекста на забележката на Левъртал? Дори сега, когато тичаше колебливо към светлината, всичко, за което можеше да мисли, бяха очите на Лейси, вперени в неговите — огромни и умолителни.

Фигурите се отдалечаваха бавно от фермата в нощния мрак. Виждаше ги на светлината в кочината. Нима всичко бе приключило? Той направи голям завой покрай левия фланг на постройките, за да избегне разотиващите се зрители. Те се изнизваха безшумно, без приказки и смях. Вървяха в тъмнината на известно разстояние един от друг, със спокойни, отмерени крачки и наведени глави, като хора, които напускат погребение. Беше зловещо да види тези нямащи страх от бога нарушители, изпълнени с подобно смирено благоговение.

Редман стигна до кокошарника, без да се натъкне на нито един от тях.

Около кочината все още се мотаеха няколко фигури. Върху стената на отделението, в което се намираше свинята, бяха наредени десетки свещи. Те горяха равномерно в неподвижния въздух, като

хвърляха ярка топла светлина върху тухлите и върху лицата на онези, които все още наблюдаваха тайнствата на кочината.

Левъртал беше сред тях, както и надзирателят, който бе коленичил до главата на Лейси през първия работен ден на Редман. Имаше и две-три момчета с познати физиономии, за чиито имена не успя да се сети.

От кочината се разнасяха звуци — стъпките на свинята по сламата под втренчените погледи на присъстващите. Някой говореше, но Редман не разпозна гласа. Беше юношески, с жизнерадостни нотки. Когато монологът замлъкна, надзирателят и едно от момчетата се отделиха от строя, сякаш бяха получили разрешение да го напуснат, и се обърнаха към тъмнината. Редман се прокрадна малко по-наблизо. Сега всяка секунда бе важна. Скоро първите членове на шествието щяха да прекосят полето и да се върнат в централната сграда. Щяха да видят трупа на Слейп и да вдигнат тревога. Трябваше да открие Лейси веднага, ако това изобщо бе възможно.

Левъртал го забеляза първа. Отмести поглед от кочината и му кимна приветствено; очевидно не бе разтревожена от появата му. Сякаш идването му на това място е било неизбежно, сякаш всички пътища водеха обратно към фермата, към постланите със слама отделения и миризмата на екскременти. Редман остана с впечатлението, че тя наистина го вярва. Той също беше на косъм да го повярва.

— Левъртал.

Тя му се усмихна и усмивката ѝ бе искрена. Момчето до нея вдигна глава и се усмихна на свой ред.

— Ти ли си Хенеси? — попита го Редман.

Младежът се засмя и Левъртал се присъедини към смеха му.

— Не — отговори тя. — Не. Не. Не. Хенеси е тук.

Тя посочи към вътрешността на кочината.

Редман извървя оставащите метри до тухлената стена, като очакваше със свито сърце гледката на сламата, кръвта, свинята и Лейси.

Но Лейси не беше там. Видя само свинята, голяма, закръглена и блестяща както винаги — стоеше сред собствените си изпражнения и размахваше големите си смешни уши.

— Къде е Хенеси? — попита Редман, като кръстоса поглед със свинята.

— Тук — отговори момчето.

— Това е прасе.

— Тя го изяде — каза то, като продължи да се усмихва. Изглежда, мисълта му се струваше възхитителна. — Тя го изяде и той проговори от нея.

На Редман му се прииска да се изсмее. Пред това изказване историите за духове на Лейси звучаха почти правдоподобно. Те му казваха, че свинята е обладана от дух.

— Хенеси обеси ли се, както твърди Томи?

Левъртал кимна.

— В кочината?

Още едно кимване.

Внезапно видя свинята с други очи. Видя във въображението си как тя вдига зурла и души гърчещото се в конвулсии тяло на Хенеси, после усеща връхлитащата го смърт и устата ѝ се изпълва със слюнка при мисълта за плътта му. Видя я как ближе влагата, която се отделя от разлагащата се кожа, как я лочи, как захвапва нежно плътта, а после я поглъща. Не беше трудно да разбере как момчетата са превърнали тази жестокост в митология, защо я възпяват в химни и се грижат за прасето като за божество. Свещите, благоговението, жертвоприношението на Лейси — беше извратено, но не звучеше по-странно от хиляди други религиозни обичаи. Редман започна да разбира дори апатията на Лейси, неспособността му да се бори със силите, които вземаха превес над него.

Мамо, те нахраниха прасето с мен.

Не — мамо, помогни ми, спаси ме. Просто — те ме дадоха на прасето.

Всичко това можеше да разбере; те бяха деца, много от тях неуки, някои на ръба на психическата нестабилност, всичките податливи на суеверия. Но това не обясняваше участието на Левъртал. Тя беше вперила отново поглед в кочината и Редман чак сега осъзна, че косата ѝ, която изглеждаше медно руса на светлината на свещите, е разпусната и пада свободно върху рамене ѝ.

— На мен ми прилича на най-обикновено прасе — отбеляза той.

— Тя говори с неговия глас — каза тихо Левъртал. — Като човек, изпаднал в религиозен транс. След малко ще го чуеш. Скъпото ми момче.

Тогава Редман разбра.

— Ти и Хенеси?

— Не бъди толкова ужасен — отговори тя. — Той беше на осемнайсет, имаше най-черната коса, която някога си виждал. И ме обичаше.

— А защо се обеси?

— За да живее вечно. За да не стане никога мъж и да не умре.

— Открихме го чак след шест дни — каза момчето почти шепнешком в ухото на Редман. — Но тя вече смяташе, че е неин и не допусна никой до него. Говоря за свинята. Не за Доктора. Разбирате ли, всички обичаха Кевин — прошепна интимно то. — Той беше красив.

— А къде е Лейси?

Нежната усмивка на Левъртал помръкна.

— При Кевин — отговори момчето. — Където Кевин го иска.

То посочи към вратата на кочината. Там, върху сламата зад нея, лежеше тяло.

— Ако го искате, ще се наложи да влезете и да си го вземете — каза момчето и нападна Редман в гръб, като стисна врата му в задушавача хватка.

Свинята реагира моментално на внезапното движение. Започна да тъпче сламата, като показва бялото на очите си.

Редман се напъна да се освободи от захвата на момчето, като същевременно заби лакът в корема му. То се отдръпна, като се превиваше и ругаеше, но на мястото му застана Левъртал.

— Върви при него — каза тя и сграбчи Редман за косата. — Върви при него, ако го искаш. — Ноктите ѝ одраха слепоочието и носа му, като пропуснаха на косъм очите.

— Махни се от мен! — изръмжа Редман и направи опит да се отърси от жената, но тя се вкопчи в него и се помъчи да го изблъска през стената, като мятеше напред-назад глава.

Останалото се случи ужасно бързо. Дългата ѝ коса забърса пламъка на една свещ и пламна, а пламъците се втурнаха към главата ѝ. Докато пищеше за помощ, Левъртал се блъсна в портата. Тя не издържа тежестта ѝ и се отвори навътре. Редман гледеше безпомощно

как горящата жена пада в сламата. Пламъците се разпространиха възторжено в предния двор на кочината и се устремиха към свинята, като поглъщаха жадно сухите стъбла.

Дори сега, в тази екстремна ситуация, прасето си остана прасе. Нямаше никакви чудеса — никакви екзалтирани приказки или молби. Животното се паникьоса, когато огнените езици обградиха масивното му риешо с копита тяло и започнаха да ближат хълбоците му. Те се покатериха на гърба му и се втурнаха през четината като горски пожар, а въздухът се изпълни с мириса на пърлено свинско.

Гласът на прасето беше глас на прасе, оплакванията му също. То се втурна през двора на кочината с истерично грухтене и изскочи през разбитата порта, като по пътя си стъпка Левъртал.

Тялото на горящата, заслепена от болка свиня, която препускаше на зигзаг през нощното поле, беше магическа гледка. Когато мракът я погълна, писъците ѝ не секнаха, а продължиха да ехтят из полето като в затворена стая.

Редман прекрачи пламтящия труп на Левъртал и тръгна през двора. Сламата от двете му страни гореше и огънят пълзеше към вратата. Той присви очи в лютивия дим и влезе приведен в дома на прасето.

Лейси лежеше там, където бе лежал през цялото време — зад вратата. Редман го преобърна. Беше жив. И беше в съзнание. Подпухналото му от сълзи и ужас лице го погледна от сламеното ложе с очи, които изглеждаха готови да изскочат от орбитите си.

— Ставай — каза Редман, като се наведе над момчето.

Малкото му тяло беше вцепенено и се наложи да раздвижи крайниците му. Като му говореше утешително, той го придума да стане на крака, а през това време в кочината започна да се стеле дим.

— Хайде, всичко е наред, хайде.

Редман също се изправи и закачи нещо с косата си. По лицето му се посипа ситен дъжд от червеи и когато вдигна очи, видя Хенеси или това, което беше останало от него, да виси от напречната гредка на къщата на прасето. Чертите му бяха неразличими, просто една увиснала черна каша. Бедрата му бяха оглозгани, а червивите карантии висяха от зловонния труп и се поклащаха пред лицето на Редман.

Ако не беше гъстият дим, миризмата на трупа щеше да е съкрушителна. Въпреки това на Редман му се догади и отвращението

му даде сили. Той извлече Лейси от сянката на тялото и го изблъска през вратата.

Сламата отвън вече не гореше толкова буйно, но светлината от огъня, свещите и горящия труп го накара да примижи след мрака в кочината.

— Хайде, момко — каза той и понесе Лейси на ръце през пламъците. Хлапето въртеше очи като обезумяло. Погледът му беше пълен с безсилие.

Прекошиха двора, прескочиха трупа на Левъртал и навлязоха в тъмнината на откритото поле.

Паниката на момчето се разсейваше с всяка крачка, която ги отдалечаваше от фермата. Кочината зад гърба им вече беше пламтящ спомен. А нощта пред тях беше тиха и непроницаема както обикновено.

Редман се помъчи да не мисли за свинята. Сигурно беше мъртва.

Но докато тичаха, по земята отекваха стъпки, сякаш нещо голямо препускаше в крак с тях; беше предпазливо и спазваше дистанция, но ги следваше неумолимо.

Той дръпна Лейси за ръката и се затича по-бързо по спечената от слънцето земя. Момчето започна да хленчи; още не говореше, но поне издаваше звуци. Това беше добър знак; знак, от който Редман имаше нужда. Собственото му безумие му стигаше.

Добраха се до сградата без инциденти. Коридорите бяха толкова пусти, колкото когато ги бе напуснал преди час. Навярно още не бяха открили трупа на Слейп. Не беше изключено. Нито едно от момчетата не бе изглеждало в настроение за забавления. Сигурно се бяха промъкнали мълчаливо в спалните си, за да се наспят след богослужението.

Беше време да намери телефон и да повика полиция.

Хванати за ръка, мъжът и момчето поеха по коридора към кабинета на Управителя. Лейси отново се бе умълчал, но изражението му вече не беше толкова налудничаво; изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в пречистващи сълзи. Подсмърчаше и от гърлото му излизаха задавени звуци.

Лейси стисна по-силно ръката на Редман, после охлаби напълно натиска си.

Преддверието пред тях тънеше в мрак. Някой беше счупил електрическата крушка съвсем наскоро. Тя все още се полюшваше леко на кабела си — видяха я на дрезгавата светлина, която се процеждаше през прозореца.

— Хайде. Няма от какво да се страхуваш. Хайде, момче.

Лейси се наведе към ръката на Редман и я ухапа. Стана толкова бързо, че той инстинктивно пусна момчето и то се втурна през глава по коридора в противоположна на преддверието посока.

Нищо. Нямаше да стигне далеч. Редман за пръв път се зарадва, че мястото има стени и решетки.

Прекоси притъмнелия вестибюл и влезе в кабинета на Секретарката. Никакво движение. Който и да бе счупил крушката, се спотайваше и беше много тих.

Телефонът също беше счупен. Не просто счупен, а разбит на малки парченца.

Редман се върна при кабинета на Управителя. Там имаше телефон и вандалите нямаше да му попречат да го използва.

Вратата, разбира се, беше заключена, но Редман го очакваше. Счупи с лакът матираното стъкло на вратата и се пресегна от вътрешната страна. Не напипа ключ.

„Да го вземат дяволите“, помисли си Редман и заблъска вратата с рамо. Беше направена от здраво, жилаво дърво и ключалката беше качествена. Рамото го заболя и раната в корема му се отвори, но бравата най-сетне поддаде и той нахлу в стаята.

Подът беше посипан със слама, а въздухът миришеше по-зле и от онзи в кочината. Управителят лежеше зад бюрото, а на мястото на сърцето му зееше дупка.

— Свинята — каза Редман. — Свинята. Свинята. — И като продължи да повтаря „свинята“, посегна към телефона.

Шум. Той се завъртя и посрещна удара с лицето си. Скулата и носа му се счупиха. Стаята се размаза, после побеля.

* * *

Преддверието вече не беше тъмно. Във всеки ъгъл, на всеки перваз горяха свещи; трябва да бяха стотици. Но главата му се въртеше

и зрението му беше замъглено от мозъчно сътресение. Може би свещта беше само една, а сетивата му, на които вече не можеше да се вярва, я умножаваха.

Редман стоеше наред вестибюла, без да знае как е възможно да стои прав, след като краката му бяха безчувствени и безполезни. В периферията на зрението му, отвъд светлината на свещите, разговаряха хора. Не, това не беше истински разговор. В него нямаше смислени думи. Бяха безсмислени звуци, издавани от хора, които може би изобщо не бяха там.

После чу грухтенето, ниското астматично грухтене на свинята, и тя се появи пред очите му от танцуващата светлина на свещите. Вече не беше бяла и красива. Хълбоците ѝ бяха овъглени, малките ѝ очички бяха изгубили блясъка си, зурлата ѝ беше изкривена. Като накуцваше, тръгна много бавно към него и фигурата върху гърба ѝ постепенно доби очертания. Беше Томи Лейси, разбира се, гол като деня, в който се е родил, розов и безкосмест като собствените ѝ прасета, с безизразно лице. Сега очите му заместваха очите на свинята и той я направляваше, като я държеше за ушите. А шумът, който издаваше тя, този запъхтян шум, не излизаше от нейната уста, а от неговата. Той беше гласът на свинята.

Редман произнесе тихо името му. Не Лейси, а Томи. Момчето не показва, че го е чуло. Когато прасето и ездачът му се приближиха, внезапно разбра защо не лежи по лице. Около врата му имаше въже.

В момента, в който го осъзна, примката се затегна и тялото му се издигна във въздуха.

Не изпита болка, а неописуем ужас, който бе далеч по-страшен — истинска бездна от загуба и съжаление, която го погълна.

Свинята и момчето бяха спрели под изпружените му крака. Лейси, който продължаваше да грухти, бе слязъл от гърба на животното и сега клечеше до него. Редман виждаше извивката на гръбнака и гладката кожа на гърба му. Виждаше и още нещо — възлестото въже с орфан край, което стърчеше от бледия му задник. Беше досущ като свинска опашка.

Свинята вдигна глава, въпреки че не можеше да го види. Редман си каза, че тя страда и ще продължи да страда чак до смъртта си. Приятна мисъл. После устата ѝ се отвори и тя заговори. Не знаеше как

е възможно да говори, но чу думите. Бяха изречени с жизнерадостен момчешки глас.

— Такава е участта на звяра — каза тя, — да яде и да бъде изяден.

После свинята се усмихна и въпреки че си мислеше, че е станал напълно безчувствен, Редман изпита шокираща болка, когато Лейси отхапа парче месо от крака му и се покатери със сумтене по своя спасител, за да му отнеме живота.

[1] На английски думата деликатно (*lacy*) се произнася като името на пострадалото на игрището момче (Лейси). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.